

Schorsing en ontslag op staande voet

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 13 februari 2009, ingekomen op 14 februari 2009, is appellante in beroep gekomen tegen een besluit van verweerster van 5 januari 2009, houdende een (spoed)schorsing van appellante op grond van artikel 3.14 van de CAO PO, alsmede tegen een besluit van verweerster van 9 januari 2009 houdende ontslag op staande voet van appellante op grond van artikel 3.7 lid 2 CAO PO juncto artikel 7:678 lid 2 sub j BW.

Van verweerster is een verweerschrift in beide beroepen ontvangen. Beide partijen hebben producties in het geding gebracht. De zaken zijn op 3 april 2009 te Utrecht door de commissie behandeld in aanwezigheid van appellante en haar gemachtigde. Namens verweerster waren aanwezig de heren....., directeur van verweerster en Kuppen, waarnemend directeur van de school te, vergezeld van mevrouw mr., juridisch medewerkster van E en S Advies en Management Sint-Oedenrode, vervangende mr. voornoemd.

2. De feiten

Appellante is als lerares sinds 1 augustus 1973 bij (de rechtsvoorgangster van) verweerster werkzaam met een werktijdfactor 0,5269, laatstelijk blijkens haar akte van benoeming als lerares aan deschool te

In de tweede helft van 2008 is het functioneren van appellante van de zijde van verweerster in toenemende mate aan kritiek onderhevig geweest. Die kritiek had betrekking op zowel het functioneren van appellante in haar functie alsook op haar wijze van communiceren met ouders en collega's. In november en december 2008 betrof het met name dat zij ten onrechte haar beweerdelijke paranormale gaven in haar beoordelingen betreft en dat zij afspraken met ouders niet nakwam, waardoor zij naar het oordeel van verweerster onrust veroorzaakte bij de ouders. Op de feitelijke gang van zaken en de inhoud van de gevoerde gesprekken hebben partijen zeer verschillende zienswijzen.

In e-mailwisseling in december 2008 heeft appellante de heer tegenover collega's als een "zielige man" gekwalificeerd, die het op haar gemunt heeft.

In een gesprek op 22 december 2008, waarvan een verslag zich bij de stukken bevindt, constateerde de heer dat zowel voor appellante als voor de heer naar zijn oordeel een onwerkbaar situatie is ontstaan.

Afgesproken werd dat appellante op 9 januari 2009 haar werkzaamheden zou beëindigen, dat zij in dienst zou blijven van en in de gelegenheid zou worden gesteld om zich te oriënteren op een andere baan, mogelijk binnen

Nog diezelfde dag heeft appellante aan de heer telefonisch te kennen gegeven daar niet mee in te zullen stemmen. Op 22 december 2008 is door de heer het neerleggen door appellante van haar werkzaamheden gekwalificeerd als "een soort schorsing". Het telefonisch bericht van appellante van 22 december 2008 dat zij van een en ander afzag en de mailtjes en telefoontjes vervolgens in de kerstvakantie waren aanleiding tot de definitieve schorsing.

Bij besluit van 5 januari 2009 is appellante met ingang van woensdag 7 januari 2009 voor de duur van maximaal 4 weken geschorst. Daarbij is haar de toegang tot scholen ontzegd.

Ondanks die uitdrukkelijke ontzegging van de toegang tot scholen is appellante op 7 januari 2009 naar deschool gegaan en heeft zij geweigerd, één- en andermaal daartoe gesommeerd, de school te verlaten. Zij begreep en begrijpt niet dat en

waarom zij geschorst is en was en is van oordeel dat zij in redelijkheid haar werk moest kunnen overdragen.

Op 8 januari 2009 verscheen appellante wederom in de school. Pas na lang aandringen van de heer, die eveneens naar de school was gekomen, heeft appellante zich neergelegd bij de situatie en heeft zij de school verlaten. Vervolgens is er op 8 januari 2009 een gesprek tussen de heer en appellante in het kantoor van verweerster gevoerd. In dat gesprek is de nieuwjaarsreceptie van het bestuur op 8 januari 2009 aan de orde gekomen. De heer stelt appellante uitdrukkelijk haar komst naar de nieuwjaarsreceptie te hebben verboden; appellante stelt dat de heer haar dat heeft ontraden doch dat zij meteen heeft aangegeven dat zij voor de nieuwjaarsreceptie was uitgenodigd en daar dus zou verschijnen. De nieuwjaarsreceptie werd niet gehouden in een van de scholen van verweerster. In dat gesprek op 8 januari 2009 is tussen appellante en de heer uitdrukkelijk gesproken over de eerder op 22 december 2008 besproken regeling; in de ontwikkelingen tot dan zag verweerster geen reden tot ontslag op staande voet.

Appellante is vervolgens naar de nieuwjaarsreceptie gegaan. Bij brief van 9 januari 2009 is appellante op staande voet ontslagen "wegens ernstig plichtsverzuim" zonder nadere feitelijke omschrijving daarvan.

3. De standpunten van partijen

Appellante beroept zich ten eerste op formele gebreken in het schorsingsbesluit omdat verweerster niet vooraf aan het schorsingsbesluit het voornemen daartoe te kennen heeft gegeven en appellante niet in de gelegenheid heeft gesteld haar zienswijze daaromtrent te geven terwijl van de weging van die zienswijze ook niet blijkt uit het schorsingsbesluit. Indien het voornemen dateert van 22 december 2008 dan is het schorsingsbesluit niet binnen 3 dagen bevestigd.

Wat betreft het ontslag op staande voet is appellante van oordeel dat zowel de objectieve als subjectieve dringendheid ontbreekt terwijl ook niet is voldaan aan de formele vereisten die gelden bij een ontslag op staande voet, omdat niet onder gelijktijdige mededeling van de dringende reden is opgezegd. Zij heeft nog op dezelfde dag dat zij de ontslagbrief ontving bij de heer geïnformeerd naar de reden en daarop geen antwoord gekregen.

Op het verweer van verweerster zal hierna voor zover nodig worden ingegaan.

4. De beoordeling

Indien het voornemen tot schorsing op 22 december 2008 aan appellante is kenbaar gemaakt dan is daar ten onrechte niets van vastgelegd in het verslag van het gesprek die dag. Het besluit tot schorsing is in dat geval ook niet binnen 3 dagen schriftelijk bevestigd en de zienswijze van appellante omtrent de schorsing is in de brief van 5 januari 2009 niet verwoord.

Over de feitelijke gang van zaken verschillen partijen zeer van mening. In ieder geval is niet is komen vast te staan dat er een zodanige dringende noodzaak was om gelet op het belang van verweerster appellante met spoed te schorsen.

Tijdens het gesprek op 8 januari 2009 is ontslag op staande voet niet aan de orde geweest doch is gesproken over oplossingen van de problemen op langere termijn met (vooral)snog) in stand houding van de arbeidsrelatie.

Gegeven het feit dat de schorsing niet regelmatig is opgelegd kan het feit dat appellante op 7 en 8 januari 2009 naar de school is gekomen – hoe onverstandig ook – haar niet zeer ernstig worden verweten. Niet is komen vast te staan dat appellante de toegang tot de nieuwjaarsreceptie, die niet in een van de scholen werd gehouden, was verboden.

Mede gezien het langjarig dienstverband van appellante en het ontbreken van de benoeming van de dringende redenen in de ontslagbrief kan ook het ontslagbesluit de toets der kritiek niet doorstaan.

Het voorgaande brengt mee dat de beide beroepen gegrond moeten worden verklaard.

5. De beslissing

De commissie voornoemd,

verklaart de beide beroepen gegrond.

Deze beslissing is gegeven te Utrecht op 3 april 2009 door mr.A. Schellart, plaatsvervangend voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, mr. R.A.C. van Rossum, drs. T.E. Sikkema en mr. drs. W.G.A.M. Veugelers, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.